

Daniels bok – nummer hundre og sekstini

Å nøste opp de profetiske trådene: Å forstå symbolikken i «Festning» i Daniel

Jeff Pippenger
2024-03-31

Vers ti i Daniels ellevte kapittel sammenfatter det indre og det ytre budskapet med ordet «festning». Den forbindelsen som det oppretter med Jesajas sekstifemårsprofeti, identifiserer den «festning» som tilhører den ytre profetien, som Russland, og den indre «festning» i templet som Kristus reiser i løpet av den samme historien. Den ytre festningen, som finnes i vers trettien og identifiseres som «styrkens helligdom», representerer en jordisk konge eller et jordisk rike. Den indre festningen, eller den indre styrkens helligdom, er det tempel som Paktens Budbærer reiser på førtiseks år.

I Det Aller Helligste i dette tempelet (citadellet) sitter Gud på de himmelske steder.

I Daniels bok blir to hebraiske ord begge oversatt med «helligdom». Det ene er «miqdash», og det andre er «qodesh». «Miqdash» kan betegne en hedensk helligdom, eller Guds helligdom, eller endog en festning. «Qodesh» brukes i Bibelen bare om Guds helligdom. «Helligdommen» (miqdash) til styrke (festning) i vers trettien i Daniels bok kapittel elleve, blir oversatt som «styrkens helligdom», og det hebraiske ordet som der er oversatt med helligdom, er «miqdash», som betegner byen Roma, som er symbolet på romersk styrke i historien både til det hedenske og det pavelige Roma. Daniel benyttet de to hebraiske ordene på en meget omhyggelig måte. I de versene som utgjør adventismens sentrale søyle, finner vi ordet «helligdom».

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den hellige som talte: Hvor lenge varer synet om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir gitt til å tråkkes under fot? Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager er gått; da skal helligdommen bli rensset. Daniel 8:13, 14.

Det hebraiske ordet som i begge versene er oversatt med «helligdommen», er «qodesh», og brukes bare om Guds helligdom. I vers elleve, som identifiserer det hedenske Roma, og nærmere bestemt Pantheon-tempelet i byen Roma, finner vi ordet «helligdom», men i det verset er det det hebraiske ordet «miqdash».

Ja, han opphøyet seg selv like til hærens fyrste, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og stedet for hans helligdom ble styrtet ned. Daniel 8:11.

«Styrkens helligdom» i vers trettien i Daniel elleve er det hebraiske ordet «miqdash», og det forekommer i forbindelse med det hebraiske ordet som er oversatt med «festning» i vers sju og ti i kapittel elleve. I vers sju drog kongen i sør helt inn i byen Roma og tok kongen i nord til fange, for han trengte inn i hans festning, men i vers ti drar kongen i nord bare opp «til» «festningen», for han stanset ved grensen mellom sitt rike og Egypt. Det er ved grensen ved Rafia at det neste verset

skulle omtale. «Styrkens helligdom» i vers trettien er «miqdash» til «festningen».

Grensekampen i Rafia er et forbilde på grensekampen i Ukraina. Denne profetiske historien blir erkjent ved å forstå at «hodet» er riket eller kongen; det er hans styrkes festning, men profetien omtaler både en indre og en ytre sannhet. «Styrkens helligdom» for den ytre linjen er fremstilt ved helligdommen «miqdash», og styrkens helligdom for den indre linjen er fremstilt ved helligdommen «qodesh».

1844 til 1863 representerer en linje i den profetiske historie som illustrerer beseglingen av de hundre og førtifire tusen. De to tusen fem hundre og tjue år med adspredelse mot det nordlige riket endte i 1798, og den samme linjen på to tusen fem hundre og tjue år mot det sørlige riket endte i 1844. Disse to linjene representerer menneskehetens lavere natur og menneskehetens høyere natur. Den lavere natur, som er representert ved det nordlige riket, er legemet, og den høyere natur er hodet. Hodet er rikets hovedstad, og det er kongen. Til denne illustrasjonen valgte Kristus Juda, det sørlige riket, til å sette sitt navn der, og hovedstaden er Jerusalem. Jerusalem er stedet hvor den sanne helligdom av styrke er lokalisert, og i denne helligdom er det et tronrom for kongen, som er hodet.

De «sju tider» i 3. Mosebok tjueseks var den siste beseglende sannhet i 1856, som var bestemt til å utruste et banner til å fullføre verket. Fra 1844 til 1863 hadde Kristus til hensikt å forene sin guddom med menneskeheten for evigheten, men menneskeheten gjorde opprør.

Han var ikke i stand til å forvandle menneskets lavere natur på den tiden, for det finner sted ved Hans annet komme. Han vil da forvandle menneskets høyere natur til sitt bilde ved å forene menneskehetens hode med Guddommens hode. Hodet var rikets hovedstad. Hodet var kongen, og når Kristus utfører forvandlingen ved at Guddommen forenes med menneskeheten, forener Han både menneskehetens og Guddommens hode i helligdommen i Jerusalem, i Det Aller Helligste, hvor Kristus sitter sammen med sin Far.

Den som seirer, vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom også jeg seiret og har satt meg med min Far på hans trone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.
Åpenbaringen 3:21, 22.

Kristus lover at de (laodikeere) som seirer, slik Han seiret (og blir filadelfiere), skal få sitte med Ham i de himmelske steder.

Som han utøvde i Kristus da han oppreiste ham fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen, ... Og han har oppreist oss med ham og satt oss med ham i himmelen i Kristus
Jesus. Efeserne 1:20, 2:6.

Sammenføyningen av Ezekiels to stokker (menneskelighet med guddommelighet) fullbyrdes i Guds helligdom av styrke (qodesh), nettopp på den tid da styrkens festning (miqdash) blir identifisert som den profetiske nøkkelen som forbinder både de indre og ytre linjene i den profetien som Gabriel kom for å gi Daniel forståelse av angående det som skulle komme over Guds folk i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Kristus ønsket å fullbyrde dette verket i den millerittiske historien, men verket ble hindret av opprøret i 1863; men historien fra 1844 til 1863

består fortsatt som en linje som illustrerer dette forsøkede verket.

Vers ti i Daniels ellefte kapittel inneholder nøkkelen til å forstå det indre og ytre budskapet i vers elleve til femten, som kom inn i vår profetiske historie i 2014. Vers ti identifiserer 1989, som er endens tid i de hundre og førtifiretusens reformbevegelse, men det inneholder også nøkkelen som gjør det mulig å gjenkjenne 2014 som et veimerke i beseglingens historie.

Den 22. oktober 1844 kom paktens budbringer brått til det tempel han hadde reist. Dette veimerket er et forbilde på 11. september 2001, da den tredje engelen atter kom, og den sjuende basun igjen begynte å lyde. Deretter skulle også historien fra 1840 til 1844 gjentas, fordi engelen som steg ned den 11. august 1840, ikke var mindre enn Jesus Kristus, og hans verk var å opplyse jorden med hans herlighet.

1840 til 1844 representerer også perioden fra 11. september 2001 til den snart kommende søndagsloven, likesom 1844 til 1863 representerer perioden fra 11. september 2001 til den snart kommende søndagsloven. Søster White sammenstiller historien om 1844 med korsets historie, og korset representerer en inndeling av to historier på tre og et halvt år, som begge står i samsvar med hverandre. Korset fastslår at den foregående historien, som begynner i 1840 og slutter i 1844, og den etterfølgende historien frem til 1863, er to parallelle historier, som begge representerer beseglingsperioden.

Den første linjen fra 1840 til 1844 representerer de filadelfiske adventistenes seier; den andre linjen fra 1844 til 1863 representerer de laodikeiske adventistenes nederlag. Begge klasser er framstilt i Daniels bok kapittel ti, for Daniel, som representerer de seirende vise jomfruene under beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, så synet, men de som var sammen med ham, flyktet for synet.

Og på den fire og tyvende dagen i den første måneden, mens jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel, løftet jeg mine øyne og så, og se, en mann kledd i lin, med hofter ombundet med fint gull fra Ufas. Hans legeme var som krysolitt, hans ansikt som synet av lyn, hans øyne som ildsluer, og hans armer og hans føtter skinte som blankpusset kobber, og lyden av hans ord var som lyden av en folkemengde. Og jeg, Daniel, så alene synet; mennene som var med meg, så ikke synet. Men en stor skjelvning falt over dem, så de flyktet og skjulte seg. Daniel 10:4–7.

I Daniels kapittel sju, etter at Daniel hadde sett synet av rovdypene, kom Gabriel for å forklare synet.

Jeg, Daniel, ble sorgfull i min ånd, der den var i mitt legemes midte, og synene i mitt hode forferdet meg. Jeg gikk bort til en av dem som stod der, og ba ham om den fulle sannhet om alt dette. Da sa han meg det og lot meg få vite tydningen av disse ting. Daniel 7:15, 16.

I Daniels åttende kapittel, etter at Daniel hadde sett synet om helligdommens dyr, kom Gabriel for å forklare synet.

Og det skjedde, da jeg, ja jeg Daniel, hadde sett synet og søkte å forstå meningen med det, se, da stod det foran meg noe som så ut som en mann. Og jeg hørte en manns røst mellom

breddene av Ulai; den ropte og sa: Gabriel, la denne mannen forstå synet. Daniel 8:15, 16.

I Daniel kapittel ni, etter at Daniel hadde fått innsikt i tallet på de år som var angitt av Jeremia og fremstilt i Mose skrifter både som en forbannelse og som Guds ed, kom Gabriel for å forklare synet.

Mens jeg ennå talte og bad og bekjente min synd og mitt folk Israels synd og bar fram min bønn for Herren min Guds åpenbaring skyld? Wait, that's incorrect. Let's fix.

Derfor, på grunnlag av tre vitner, alle fra Daniels bok, når Gabriel sier til Daniel i kapittel ti at han er kommet for å la Daniel forstå hva som skal hende Guds folk i de siste dager, da tolker Gabriel det feminine «marah», den kausative visjonen som Daniel så og som den andre gruppen flyktet fra.

Nå er jeg kommet for å la deg forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager. Daniel 10:14.

Synet Daniel hadde sett, som frembrakte en adskillelse blant de troende, var synet om Kristi åpenbarelse, synet om de to tusen tre hundre år, men det var den feminine uttrykksformen av dette synet. Det var forståelsen av synet om Kristi plutselige åpenbarelse som Paktens Budbærer som forvandlet Daniel (og dem som er representert ved Daniel) til Kristi bilde. Det som «skal hende Guds folk i de siste dager», er framstilt ved millerittenes historie fra 1840 til 1844, og også ved millerittene fra 1844 til 1863. Den ene klassen flykter fra synet i opprør, og den andre klassen følger Kristus ved tro inn i Det Aller Helligste for å settes med Ham i himmelske steder.

Men når Gabriel tolker synet der Guds siste-dagers folk blir forvandlet til Kristi bilde, fremstiller han verdens ytre historie. Daniels syn av Kristus ble av Gabriel tolket som den ytre historien i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Når historien om 11. september 2001, i Gabriels tolkning, nås, blir den historien som fremheves som forutgående for søndagsloven i vers seksten, bare erkjent med den forståelsesnøkkelen som fremstilles som «festningen» i vers ti. Den 11. september 2001 begynte virkningen av hvert syn å utfolde seg som hjul innenfor hjul.

Og Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, hva er dette ordtaket som dere har i Israels land, når dere sier: Dagene drar ut, og hvert syn blir til intet? Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Jeg vil gjøre slutt på dette ordtaket, og de skal ikke lenger bruke det som et ordtak i Israel; men si til dem: Dagene er nær, og oppfyllelsen av hvert syn. For det skal ikke lenger være noe tomt syn eller smigrende spådom i Israels hus. For jeg er Herren: Jeg vil tale, og det ord som jeg taler, skal gå i oppfyllelse; det skal ikke lenger drøyes. For i deres dager, du gjenstridige hus, vil jeg tale ordet og fullbyrde det, sier Herren Gud. Og Herrens ord kom igjen til meg og sa: Menneskesønn, se, de av Israels hus sier: Synet som han ser, gjelder mange dager heretter, og han profeterer om tider som ligger langt borte. Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Ingen av mine ord skal drøyes lenger, men det ord som jeg har talt, skal skje, sier Herren Gud. Esekiel 12:21–28.

Av alle de profetiske hjul som dreier innenfor andre profetiske hjul i den historien, er det ett hjul som inspirasjonen har gjort de siste dagers profetistudenter oppmerksomme på er det hjulet ved hvilket deres evige skjebne skal bli avgjort. Linje på linje må dette hjulet også være det synet

Daniel så, som forvandlet ham til Kristi bilde, for det er synet som identifiserer hva som skal hende Guds folk i de siste dager.

«Herren har tydelig vist meg at dyrets bilde vil bli dannet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, hvorved deres evige skjebne skal bli avgjort. Deres standpunkt er et slikt virvar av selvmotsigelser at bare få vil bli bedratt.»

«I Åpenbaringen 13 blir dette emnet tydelig framstilt; [Åpenbaringen 13:11–17, sitert].»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennom før de blir beseglet. Alle som beviste sin troskap mot Gud ved å holde Hans lov og nekte å godta en falsk sabbat, vil stille seg under Herren Gud Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som gir avkall på sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.»
Manuscript Releases, bind 15, 15.

Prøven som identifiseres som dyrets bildes prøve, er todelt. Det er prøven som krever at profetiens student gjenkjenner utviklingen av dyrets bilde, som er foreningen av kirke og stat i De forente stater forut for søndagsloven. Det er også prøven som frembringer enten dyrets bilde eller Kristi bilde i dem som er representert ved Daniel eller ved dem som flyktet. Adskillelsen er basert på om disse jomfruene «ser dette store synet», slik Daniel gjorde, eller om de flykter fra synet. Nøkkelen til å se det store synet er representert ved ordet «festning».

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

Den mektige engelen som underviste Johannes, var ingen ringere person enn Jesus Kristus. At Han setter sin høyre fot på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle Han utfører i avslutningsscenene av den store strid med Satan. Denne stillingen betegner Hans høyeste makt og myndighet over hele jorden. Striden hadde tiltatt i styrke og beslutsomhet fra tidsalder til tidsalder, og vil fortsette å gjøre det helt til de avsluttende scener, når mørkets makters mesterlige virksomhet når sitt høydepunkt. Satan, forenet med onde mennesker, vil bedra hele verden og de menigheter som ikke tar imot kjærlighet til sannheten. Men den mektige engelen krever oppmerksomhet. Han roper med høy røst. Han skal vise kraften og myndigheten i sin røst for dem som har sluttet seg til Satan for å motarbeide sannheten.

«Etter at disse sju tordener hadde latt sine røster høre, kommer påbudet til Johannes, slik det kom til Daniel med hensyn til den lille boken: «Besegl det som de sju tordener uttalte.» Disse angår fremtidige begivenheter som skal bli åpenbart i sin orden. Daniel skal stå fram i sin lodd ved dagenes ende. Johannes ser den lille boken åpnet. Da får Daniels profetier sin rette plass i den første, andre og tredje engels budskap som skal gis til verden. Åpningen av den lille boken var budskapet i forbindelse med tiden.»

Bøkene Daniel og Åpenbaringen er ett. Den ene er en profeti, den andre en åpenbaring; den ene en bok beseglet, den andre en bok åpnet. Johannes hørte de hemmeligheter som tordenrøstene uttalte, men han ble befalt å ikke skrive dem ned.

«Det særlige lyset som ble gitt til Johannes og som kom til uttrykk i de sju tordener, var en framstilling av begivenheter som ville finne sted under den første og den andre engels

budskap.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.